

بسم الله الرحمن الرحيم

قرغیزستان؛ میدان تنش‌های سیاسی بین‌المللی!

(ترجمه)

اولیس ولز، معاون اول وزارت امور خارجه آمریکا، به قرغیزستان سفر نمود و با خود 4.6 میلیون دالر امریکایی را که توسط خانواده باقی‌یوف سرقت شده بود، به قرغیزستان بازگرداند. روز بعد به ازبکستان رفت و در اظهاراتی گفت که امریکا در طول دو سال آینده کمک مالی‌اش را به‌سه برابر خواهد رساند.

به‌همین نزدیکی‌ها در تاشکند کنفرانس علمی تحت عنوان "روابط ذات‌البینی در آسیای مرکزی: چالش‌ها و فرصت‌های همکاری" برگزار شد. 35 دولت، 9 سازمان بین‌المللی و منطقه‌ای، 17 مرکز تحلیلی و نمایندگان 18 نهاد بین‌المللی در این کنفرانس شرکت ورزیدند.

در 21 فبروری، نشست نوبتی رؤسای فرمانده نیروهای نظامی کشورهای جنوب آسیا برگزار شد. در این نشست رؤسای فرمانده نیروهای نظامی ازبکستان، قزاقستان، ترکمنستان، تاجیکستان، افغانستان، پاکستان، معاون رئیس فرمانده نیروهای نظامی قرغیزستان و فرمانده ارشد فرماندهی مرکزی نیروهای نظامی امریکا شرکت کرده بودند.

انتظار می‌رود در اواخر ماه مارچ، پوتین رئیس‌جمهوری روسیه نیز به قرغیزستان سفر کند؛ چنان‌چه مقدمات سفر وی آغاز شده است. بنا به گزارش رادیو "آزادلیک" در اوایل ماه مارچ، بیست‌ویکمین دور کنفرانس‌های بین‌دولتی قزاقستان-روسیه برگزار شد.

از یک‌سو استعمار غربی جلسات مذکور را در آسیای مرکزی سازماندهی می‌کند و از سوی دیگر روسیه قصد دارد پایگاه نظامی جدیدی را در جنوب قرغیزستان تأسیس کند. بناءً کشورهای آسیای مرکزی تحت تهدید و فشارهای زیاد، هدفی برای ابرقدرت‌های استعماری قرار می‌گیرند. هردو طرف با تمام توان فشارهای خویش را بر کشورهای آسیای مرکزی اعمال نموده و هریک تلاش دارد تا این دولت‌ها را به‌سمت منافع خود بکشاند.

کشورهای آسیای مرکزی همواره میدان درگیری‌های سیاسی میان امریکا، روسیه و چین می‌باشند؛ طوری‌که این قدرت‌های استعماری سعی می‌کنند از طریق ایجاد تنش‌های ساخته شده به‌وسیله‌ای سازمان‌ها و کنفرانس‌ها منافع خویش را به‌دست بیاورند! پس از جلساتی که هدف‌شان چگونگی برخورد با اوضاع نگران‌کننده عنوان می‌شود، قدرت‌های استعماری برای ایجاد پایگاه‌های نظامی، غارت و تصاحب منابع استراتژیک، منابع طبیعی، فرودگاه‌ها و راه‌های آهن، تلاش می‌کنند. در این اواخر روابط قرغیزستان و ازبکستان به‌دلیل این سیاست‌های پلید بین‌المللی، بدتر شده است. قرغیزستان نمی‌تواند از نفوذ روسیه نجات پیدا کند. ازبکستان به‌دلیل فراوانی منابع طبیعی، موقعیت جیوپولیتیک و استراتژیک، از روسیه با پشتیبانی قدرت‌های غربی فاصله دارد. ازبکستان در پروژه امریکایی تحت نام "صلح" در افغانستان همکاری می‌کند. اگر این پروژه موفق شود، ازبکستان از طریق افغانستان راه عبوری برای خود پیدا کرده و تبدیل به یک کشور پیشرو در منطقه خواهد شد.

اما از آنجایی که این پروژه به منافع روسیه در آسیای میانه صدمه وارد می‌کند، روسیه بر قرغیزستان فشار وارد می‌کند تا روابطش را با ازبکستان تیره کند. به همین سبب بود که ادارات امنیتی قرغیزستان اعلان کردند که تروریستی را دستگیر نمودند که از ازبکستان آمده است و آن را خطری از جانب ازبکستان توصیف کردند. هیچ‌کس نمی‌داند که حجم جدال‌هایی را که روسیه برای حل این مشکل راه‌اندازی می‌کند، در چه میزان خواهد بود. در این شک نیست که روسیه در این میدان از تمام امکانات خود استفاده خواهد کرد و هم‌چنان این واضح است که روس‌ها فتنه جنگ و سایر اختلافات مادی را در منطقه به وجود می‌آورند؛ زیرا آن‌ها در این وضعیت موجود انتخاب دیگری نداشته و به زودی دست به کار خواهند شد.

قرغیزستان با وجود آگاه بودن از این که موضوع خطرات ناشی از اسلام، یک موضوع ادعایی و ساختگی بوده و جنگ با اسلام در این سرزمین از کدام فایده‌ای برخوردار نیست؛ اما به دلیل ترسی که از روسیه دارد، بازهم در ایجاد یک محیط پرتنش با روسیه همکاری می‌کند؛ چون قرغیزستان از این کاملاً مطمئن است که روسیه به تنهایی‌اش قادر به اعمال خشونت علیه قرغیزستان می‌باشد. هم‌چنین قرغیزستان در رابطه به بخش‌های اقتصادی خود، نیازمند کارگرانی می‌باشد که در روسیه مشغول کارگری‌اند؛ بنابراین، به نظر می‌رسد که قرغیزستان در نهایت قصد دارد روسیه را تا آخر کارزار پیروی کند؛ چیزی که نشان می‌دهد تنش بین کشورهای منطقه، ناشی از بدتر شدن وضعیت سیاسی بین‌المللی می‌باشد. در این میدان برای امت و مردم آسیای میانه هیچ مصلحتی وجود ندارد. سیاست‌های بین‌الملل تحت تسلط کفر جهانی اجازه نمی‌دهند که هیچ یکی از کشورهای منطقه از کنترل‌شان بیرون رود و این غیرممکن است که وابستگی به این دولت‌های کافر، امنیت دولت‌های منطقه را تأمین و یا از استقلال‌شان محافظت نماید؛ مثلاً: در خاورمیانه، این کشورها به‌کردها وعده استقلال داده درحالی که ایشان بهره‌برداری خود را دارند؛ اما کردها هنوز به کشورهای استعماری کمک می‌کنند و فکر می‌کنند که از این طریق به استقلال دست می‌یابند. بنابر همین امیدواری، دست به اعمالی می‌زنند که به اسلام و مسلمانان آسیب زیادی می‌رساند. هیچ دولت استعماری برای دولت مستعمره و تابع خود این اجازه را نمی‌دهد که از خود یک اراده مستقل داشته باشد؛ همان‌طوری که آزادی برای هیچ‌کس داده نشده است؛ بلکه همواره آزادی‌ها از مردم گرفته شده است.

با توجه به این، کشورهای آسیای مرکزی در مسیری قدم گذاشته‌اند که در آن همه‌چیز کلاه‌برداری، مکر و حيله‌گری است. تمام حکام کشورهای آسیای میانه، مزدور دولت‌های کفری استعمارگر بوده و تنها سعی در به‌هدر رفتن ثروت و منابع امت دارند؛ به‌عنوان مثال: آن‌ها از چین به‌خاطر چیزی جز پروژه‌های بی‌اهمیتی که غیر ضروری بوده و کاملاً به‌نفع چین می‌باشند، وام گرفته و بدین وسیله ثروت امت را به چین می‌بخشند.

وضعیت در آسیای میانه می‌تواند منجر به درگیری‌های زیادی در بین کشورهای منطقه شود و شاید حتی منجر به جنگ نیز شود. بنابر این، ما مسلمانان باید احتیاط کنیم و اجازه ندهیم که این کشورها بین ما درگیری‌های ملیتی، کشوری و مرزی را پرورش دهند و باید به‌یاد داشته باشیم که نجات‌مان از توطئه و حيله‌گری‌های سیاسی تنها توسط دولت خلافت راشده برمنه‌ج نبوت ممکن است و بس.

بیایید دور از تمام اختلافاتی باشیم که توسط مؤسسات امنیتی و مقامات دولتی به وجود می آیند. بزرگ ترین فتنه، چیزی است که منجر به تنظیم عملیات خشونت آمیز از قومی علیه قوم دیگری می شود. ما باید از چنین کارهایی برحذر بوده و با تمام این خطراتی که از کشورهای کفری طراحی می شوند، با هوشیاری برخورد نماییم.

نویسنده: استاد عبدالرزاق قرغیزی
عضو دفتر مطبوعاتی حزب التحریر-قرغیزستان

20 رجب 1440 هـ.ق

27 مارچ 2019 م